

HỒI THỨ BA MƯỜI TÁM
NGƯỜI ĐẸP AI NGỜ DẠ HIỂM SÂU

Kiều Phong tuy rất mong được cùng người bí mật kết giao, song nghĩ đến lão biểu đừng đuổi nữa, trong bụng đã ngàn ngừ. Mặt khác ông nghĩ mình từng bị bọn hào kiệt Trung Nguyên thù ghét thì e rằng người này cũng vào hạng khinh bỉ người Khất Đan, nên chỉ đưa mắt nhìn sau lưng người bí mật đi mỗi lúc một xa với tấm lòng cảm khái, than rằng:

- Người này khinh công tuyệt diệu, nội lực có thừa. Mình chưa được thấy mặt thực là đáng tiếc!

Kiều Phong dùng chân lạng lẽ nghỉ ngơi hồi lâu rồi mới đi vào thị trấn. Ông vào một tiểu điếm nhỏ, mua rượu uống. Mỗi khi cầm bát rượu lên nhấp, Kiêu Phong lại vỗ bàn than thở:

Đáng mặt nam nhi! Xứng tài hảo hán! Đáng tiếc! Đáng tiếc!

Câu "Đáng mặt nam nhi! Xứng tài hảo hán!" là khen người bí mật võ nghệ rất cao thâm, còn câu "đáng tiếc" là tỏ ý cảm khái chưa được giao kết bạn bè cùng người bí mật.

Ta nên biết rằng Kiêu Phong trước nay là người coi bạn bè trọng như tính mạng mình. Phen này ông bị đuổi ra khỏi Cái bang, kết mối thâm cừ với quần hùng tại Trung Nguyên. Tình bằng hữu từ trước đến nay đã mất hết, trong lòng ông buồn thảm vô cùng. Bữa nay ngẫu nhiên được gặp một anh hùng, về võ công tương xứng với mình, mà mình vô duyên không được cùng lão kết giao, ông đành mượn rượu giải sầu. Uống hết luôn hai chực bát rượu, tính trả tiền hàng, rồi ra khỏi tử lâu.

Ông nghĩ thầm:

- Đoàn Chính Thuần chưa thoát nạn, bọn Nguyễn Tinh Trúc, Tàn Hồng Miên... bị mình điếm huyết năm lần quay. Ấu là ta trở lại giải cứu cho bọn họ .

Nghĩ vậy, liền rảo bước quay về Mã gia.

Lúc này Kiêu Phong thi triển môn khinh công đi thông thả hơn trước nhiều.

Về tới Mã gia thì trời đã quá trưa.

Kiều Phong không gặp người nào, trên mặt đất còn tuyết đọng bên ngoài Mã phủ.

Nguyễn Tinh Trúc, A Tử, Tàn Hồng Miên, Mộc Uyển Thanh, bốn người đi sạch cả rồi.

Ông không khỏi kinh ngạc tự hỏi:

- Ai đã đến đây giải huyết đạo để cứu bọn họ?

Kiều Phong đẩy cửa bước vào nhà, thấy thi thể Bạch Thế Kính nằm cong queo bên cạnh cửa. Đoàn Chính Thuần không thấy đâu. Một người đàn bà nằm phục bên cạnh lò sưởi, mình đầy máu chính là Mã phu nhân.

Mã phu nhân ngoảnh đầu lại, khẽ nói:

- Tốt lắm! Mau lại giết ta đi!

Kiều Phong thấy mặt mũi xám ngắt, mới trải qua một đêm mà như người mù đã già đi thêm hai chục tuổi. Con người hôm qua nguyệt thẹn hoa nhường mà nay đã xấu như quỷ dạ xoa.

Ông cất tiếng hỏi:

- Đoàn Chính Thuần đâu rồi?

Mã phu nhân đáp:

- Họ cứu đưa đi rồi! Bọn người độc ác đó... Đột nhiên mũi hét lên tiếng kinh khủng:

- Trời ơi!

Thanh âm lạnh lạnh nghe chói tai.

Trong lúc bất ngờ, Kiêu Phong nghe mũi thét, giật nảy mình lùi lại một bước, hỏi:

- Phu nhân làm sao vậy?

Mã phu nhân thở hổn hển, nói:

- Người... người là Kiêu... Bang chúa?

Kiều Phong nhăn nhó, gượng cười nói:

- Tôi có phải là Bang chúa Cái bang nữa đâu! Chẳng lẽ phu nhân không biết hay sao?

Mã phu nhân nói:

- Phải rồi! Người đúng là Kiêu Bang chúa. Hãy làm ơn làm phúc giết ta mau đi!

Kiều Phong nhíu cặp lông mày, nói:

- Tôi không giết phu nhân. Phu nhân mưu hại thân phu để người Cái bang đến xử phu nhân.

Mã phu nhân năn nỉ:

- Ta... thực tình không chịu đựng được nữa rồi. Con tiểu tiện hạ nhân đó thủ đoạn cực kỳ thâm độc. Ta... ta chết thành quỷ sứ sẽ không tha cho nó. Người... người coi thân thể ta đây này...

Mã phu nhân nằm phục trong xó tối không trông rõ.

Ông đẩy cửa ra cho ánh sáng lọt vào phòng.

Kiều Phong vừa nhìn rõ người Mã phu nhân, bất giác run lên. Bả vai, cánh tay, dưới nách bắp đùi mục chỗ nào cũng bị dao khoét. Những vết thương này đều bị kiến bầu đầy.

Kiều Phong mới nhìn những vết thương Mã phu nhân, biết ngay tứ chi cùng sau lưng mục đều bị cắt gân cùng mạch máu, nên không nhúc nhích được

Trường hợp này không giống như điễm huyết. Người bị điễm, sau khi khai thông huyết đạo lại cử động được như thường, đằng này Mã phu nhân bị cắt đứt gân mạch thì từ đây trở đi thành phế nhân. Kiều Phong còn lấy làm lạ là ở miệng các vết thương sao lại có kiến bầu đầy.

Bỗng nghe Mã phu nhân nói:

- Con tiện tỳ đó đã cắt đứt gân mạch chân tay ta làm cho khắp mình ta bị thương. Nó còn lấy mật ngọt bôi vào miệng vết thương cho kiến đốt, để ta phải chịu cực khổ suốt một ngày đêm, sống không được, chết chẳng chết cho nó mới cam lòng.

Kiều Phong trông những vết thương của mục không khỏi rùng mình. Ông vốn không phải là hạng gan dạ mềm yếu. Nhưng dù có đốt nhà cũng chỉ thích làm cho mau lẹ, không có lòng độc ác hành hạ địch nhân. Ông buông một tiếng thở dài, ra cầu tiêu xách thùng nước rưới lên người mục để kiến bò đi, đỡ cho mục được cái nhúc nhúi bị đốt.

Mã phu nhân nói:

- Cám ơn người! Người thật là tốt bụng, nhưng ta không sống được nữa đâu. Người làm phúc chém ta một nhát cho rồi.

Kiều Phong hỏi:

- Ai đã hành tội phu nhân? Mã phu nhân nghiêng răng đáp:

- Một đứa tiện tỳ lỗi con, tuổi mới độ mười lăm, mười sáu mà tâm địa cùng thủ đoạn độc ác đến thế! Kiều Phong thất kinh, hỏi:

-Có phải A Tử không?

Mã phu nhân đáp:

- Đúng rồi! Ta nghe một đứa đàn bà khác kêu nó thôi. Nhưng con lỏi này có lẽ muốn trị ta, nó bảo phải làm cho ta đau khổ vô cùng để báo thù cho cha mẹ.

Kiều Phong nhíu cặp lông mày, hỏi:

- Ngày trước Đoàn Chính Thuần đã có mối tình với phu nhân thì bây giờ dù phu nhân có muốn giết y, nhưng thấy con gái mình hành hạ tàn khốc phu nhân như vậy, có lẽ nào lại không ngăn trở?

Mã phu nhân đáp:

- Y mê man có biết gì đâu? Đó là... vì y đã uống phải "thập hương mê hồn tán".

Kiều Phong gật đầu, nói:

- Có thể chứ! Y là một bậc hảo hán biết rõ đường phải trái có lý đâu lại để con gái hành động một cách nhẫn tâm như thế? à, còn mấy người đàn bà bị điếm huyết...

Mã phu nhân nói:

- Thôi mi đừng hỏi nữa, giết ta mau đi!

Kiều Phong "hừ" một tiếng rồi nói:

- Nếu phu nhân không trả lời tôi thì tôi lại bôi mật ngọt vào những chỗ vết thương rồi bỏ đi, để phu nhân sống chết ra sao thì ra.

Mã phu nhân nói:

- Bọn đàn ông các ngươi là phường độc ác, lòng lang dạ thú...

Kiều Phong nói:

- Thế còn phu nhân ám hại Mã Đại Nguyên hiền đệ, thủ đoạn đó không độc ác ư?

Mã phu nhân lấy làm lạ, hỏi:

- Tại sao... cái gì ngươi cũng biết? Ai bảo ngươi vậy?

Kiều Phong lạnh lùng đáp:

- Tôi hỏi phu nhân chứ có phải phu nhân hỏi tôi đâu? Phu nhân cầu đến tôi, không phải tôi cầu đến phu nhân. Thôi, nói mau đi!

Mã phu nhân nói

- Được rồi! Ta nói cho mi biết hết, đó là một gã Đại Hán cao to mặc áo vải xô, đầu đội mũ gai. Gã khai phóng huyết đạo cho A Tử trước tiên. Ta nghe con A Tử kêu gã bằng Tam sư huynh. Sau A Tử nhờ gã giải khai huyết đạo cho má má nó là

con tiện nhân Nguyễn Tinh Trúc, Nguyễn Tinh Trúc lại yêu cầu gã giải khai huyết đạo cho hai đứa tiện nhân kia. Kiều Phong nghe đoạn bất giác rung mình. Ông biết rằng A Tử là môn hạ Tinh Tú Hải Lão Ma thì những môn võ cô ta học cũng là môn tà độc. Bao nhiêu hào kiệt tại Trung Nguyên nghe đến Tinh Tú Hải Lão Ma ai không bịt mũi bung tai bỏ đi thì cũng tỏ ra khó chịu. Cũng may mà lão tự biết phái võ của mình làm thiên hạ phẫn nộ nên ít khi lão ra khỏi sào huyệt.

Kiều Phong không hiểu lão đã đến Trung Nguyên chưa. Kiều Phong nghe Mã phu nhân nói người giải khai huyết đạo cho mấy người đàn bà là Tam sư huynh của A Tử, thì ra bọn Tinh Tú Lão Ma đã lục tục kéo vào Trung Nguyên, tất sẽ có những cuộc rông tranh hổ đấu sặc mùi máu tanh không thể nào tránh khỏi. Kiều Phong nói:

- Gã độ bao nhiêu tuổi? Mang theo thứ khí giới gì?

Mã phu nhân đáp:

- Gã chưa đến ba mươi, có lẽ còn kém mi mấy tuổi, không thấy gã mang theo khí giới chi hết.

Kiều Phong lại hỏi:

- Thế thì phải rồi! Sau đó bọn nó đi về phía nào?

Mã phu nhân đáp:

- Ta không biết, ta không biết. Mi... giết ta đi.

Kiều Phong nói:

- Tôi hỏi cho biết rõ rồi sẽ giết phu nhân cũng chưa muộn. Người ta muốn chết thì có chi là khó, chỉ có muốn sống mới không phải là chuyện dễ.

Ông lại hỏi luôn:

- Tại sao phu nhân giết Mã hiền đệ?

Cặp mắt Mã phu nhân phóng ra tia sáng hung dữ.

Mụ hỏi lại:

- Mi không biết không được hay sao mà phải hỏi mãi?

Kiều Phong nói:

- Đúng thế! Không hỏi cho ra không được! Tôi vốn là một gã nam nhi có tính ương ngạnh và gan dạ trơ như đá, không biết thương xót phu nhân là gì cả.

Mã phu nhân nói:

- Chà! Mi không nói há ta lại không biết ư? Nay mà đến nông nỗi này cũng đều do mi hại ta. Mi là một đứa nông cuồng, tự tôn tự đại, là một đứa súc sinh coi

người bằng nửa con mắt. Mi là tên giặc mọi rợ Khất Đan không bằng tuồng chó lợn. Mi chết rồi tất phải xuống đến cùng mười tám tầng địa ngục, hết ngày này sang ngày khác bị bọn quỷ ác hành hạ. Mi lấy mật ngọt bôi vào vết thương ta đi! Sao mi không dám làm thế nữa? Mi là quân chó má... là quân khốn nạn...

Mụ thoá mạ mỗi lúc một thêm ác miệng, tỏ ra trong lòng đã chứa đựng biết bao nhiêu mối căm hờn cần phát tiết ra cho hả dạ. Càng về sau mụ càng mồm loa mép giải văng ra những câu tục tữ chướng tai. Từ thuở nhỏ Kiều Phong đã hoà mình với bọn ăn xin, bao nhiêu lời thô tục nghe mãi quen tai.

Lúc lớn lên ông ngồi uống rượu với bạn bè xong thường nói tục chửi càn. Nhưng Mã phu nhân trước nay là người văn nhã mà bây giờ cũng mở miệng cho ra những câu tệ hại như thế mới thật là kỳ. Có nhiều câu ô uế, trước nay ông cũng chưa từng nghe thấy bao giờ.

Kiều Phong nín thình không nói gì, để mặc Mã phu nhân chửi bới cho sướng miệng. Mặt mụ đang lợt lạt mà từ lúc sau buông lời thoá mạ má đỏ bừng lên. Hai mắt phóng ra những tia sáng thoả mãn hả hê. Mã phu nhân chửi mắng hồi lâu, thanh âm mụ dần dần trầm xuống rồi mỗi lúc một ít lời. Sau cùng mụ nói:

- Gã Kiều Phong chó má kia! Bữa nay mi hại ta ra nông nổi thế này, để ta xem sau này mi sẽ ra sao?

Kiều Phong vẫn bình tĩnh hỏi:

- Phu nhân thoá mạ đã xong chưa?

Mã phu nhân nói:

- Ta nghĩ xả hơi một lúc rồi ta còn tiếp tục thoá mạ mi nữa. Thằng chó đẻ không cha mẹ kia. Ta bảo cho mi biết ta đây mà còn một hơi thở thì vĩnh viễn không bao giờ hết chửi bới mi được

Kiều Phong nói:

- Hay lắm! Phu nhân chửi bới là phải. Lần đầu tiên tôi được yết kiến phu nhân tại rừng hạnh ngoài thành Vô Tích. Khi đó Đại Nguyên hiền đệ đã bị phu nhân ám hại rồi. Còn về trước, tôi có được biết phu nhân bao giờ. Phu nhân lại bảo tôi hại phu nhân đến nông nổi này.

Mã phu nhân hậm hực nói:

- Mi bảo mi gặp ta trong rừng hạnh ngoài thành Vô Tích lần đầu. Phải rồi, chính vì câu này mà mi tự cao tự đại, tưởng mình võ công đệ nhất thiên hạ, rồi mi kiêu ngạo không còn coi ai ra gì nữa.

Mã phu nhân lại thoá mạ Kiều Phong một hồi, lâm nhảm không dứt.

Kiều Phong để mụ chửi mắng cho sưng miệng, chờ đến khi kiệt lực mới nhắc lại câu hỏi:

- Phu nhân chửi mắng đã xong chưa?

Mã phu nhân hậm hực nói:

- Ta đã bảo vĩnh viễn không bao giờ ta thôi chửi mắng mi. Mi làm phách với ta, dù mi có làm đến hoàng đế ta cũng không coi mi vào đâu.

Kiều Phong nói:

- Đúng thế! Dù tôi có làm Hoàng đế thì phu nhân cũng chẳng việc gì phải nề nang. Trước nay chẳng bao giờ tôi tự coi mình là thiên hạ vô địch. Vừa rồi... ngay cái gã phu nhân vừa nói đó, võ công cũng còn cao hơn tôi.

Mã phu nhân chẳng thèm để ý gì đến lời Kiêu Phong, lại tiếp tục chửi mắng om lên một hồi nữa rồi hỏi:

- Mi bảo gặp ta lần đầu ở ngoài thành Vô Tích, thế thì trong cuộc hội "Bách Hoa" tại thành Lạc Dương, mi không trông thấy ta hay sao?

Kiều Phong giật mình: cuộc hội họp thưởng thức trăm hoa tại Lạc Dương mới diễn ra cách đây hai năm, ông đã cùng anh em Cái bang đi phó hội, chơi trò oản tù tì uống rượu. Hôm ấy ông uống rượu nhiều quá, chẳng còn nhớ gì nữa, quên cả Mã phu nhân cũng có mặt tại đại hội này, liền hàm hồ đáp:

- Hôm ấy Đại Nguyên hiền đệ có đi nhưng không đưa phu nhân đi theo.

Phu nhân lại mắng một hồi, nói:

- Mi là cái thá gì? Chẳng qua là tên đứng đầu bọn Cái bang đã ăn thua gì? Trong hội "bách hoa" ta đứng bên bồn hoa thược dược, bao nhiêu anh hùng hảo hán đến dự hội, ai là người không đứng thộn mặt ra nhìn ta? Ai là người thấy mặt ta mà không khỏi điên đảo thân hồn?

Chỉ có mình mi cậy mình là bậc anh hùng hảo hán, không ham nữ sắc không thèm để mắt trông đến ta một lần. Mi là một đứa nguỵ quân tử, một đứa vô liêm sỉ!

Kiều Phong như chợt nhớ ra, nói:

- Phải rồi! Tôi nhớ ra hôm ấy quả có mấy cô đứng bên bồn hoa thược dược. Lúc đó tôi chỉ thích uống rượu, chứ có để ý gì đến hoa thơm cỏ lạ cùng nam thanh nữ tú đâu? Giả tỷ có ai là bậc tiền bối nữ kiệt thì đương nhiên tôi phải đến bái kiến. Còn phu nhân là vợ Mã hiền đệ thì dù tôi có không nhìn đến há phải là điều thất lễ, sao phu nhân lại hận tôi về việc đó.

Mã phu nhân nói:

- Mi có mắt không tròn hay sao? Bất luận là vị anh hùng hảo hán nào, tiếng tăm lừng lẫy bốn phương cũng chăm chú nhìn ta từ đầu đến gót chân. Cả đến bậc đạo cao đức trọng, dù không dám nhìn thẳng vào mặt ta, vì sợ người ngoài biết, thì cũng đưa mắt liếc trộm. Chỉ có mình mi, một mình mi... Giữa đại hội "bách hoa" lúc đó có hàng ngàn chàng trai mà chỉ mình mi thủy chung vẫn không nhìn ta một lần.

Kiều Phong thờ dài, nói:

- Từ thuở nhỏ tôi không ưa đánh bạn với con gái mà lớn lên cũng không hay dòm ngó đàn bà, chẳng riêng gì đối với mình phu nhân mà cả đến một cô gái đẹp hơn nữa cũng vậy. Lúc ban đầu tôi không để ý đến nàng, sau này thì lại chậm mắt rồi...

Mã phu nhân hỏi giật giọng:

- Sao? Mi bảo còn có người đẹp hơn ta ư? Người đó là ai?

Kiều Phong đáp:

- Nàng là con gái Đoàn Chính Thuần, chị ruột A Tử...

Mã phu nhân nhỏ nước miếng đánh toẹt một cái, lên giọng khinh khỉnh nói

- Hừ! Chỉ có cái loại đê tiện ấy mới vừa lòng mi được...

Mã phu nhân chưa dứt lời, Kiêu Phong nắm lấy tóc mũ nhắc bổng người lên liệng mạnh xuống đất, nói bằng một giọng hung dữ căm tức:

- Nếu mi còn dám thốt ra những câu xúc phạm đến danh dự nàng, thì ta sẽ cho mi nếm thử đoạn tàn khốc của ta!

Mã phu nhân bị Kiêu Phong quật một cái, suýt nữa chết. Bao nhiêu khớp xương mũ nghe kêu rau rầu. Thế mà mũ bỗng nổi lên một chuỗi cười khanh khách, nói móc:

- Thế ra... thế ra một bậc đại anh hùng, một vị Đại hiệp họ Kiêu nhà ta cũng bị lưới tình cầm chân, bị mỹ nhân mê hoặc. Ha ha! Thế này thì buồn cười đến nẻ ruột ra mà chết được.

Ngài chúa tể Cái bang mơ ước một vị công nương nước Đại Lý tấp tễnh ngời phò mã trong phủ Trần Nam Vương. Kiêu Phong ơi! Tôi cứ tưởng đối với ngài thì dù là tiên nga giáng thế

cũng không thể lọt vào mắt xanh của ngài được, thì ra tôi đã... tôi đã làm to.

Ngừng một lát, phu nhân cười lạt hỏi bằng một giọng nửa lễ phép nửa ỡm ờ:

- Bang chúa mơ tưởng nàng, trong mình ngài lại có một bản lĩnh tuyệt luân, sao không cướp lấy mà lại đành ngồi than thở?

Kiều Phong lặng lẽ lắc đầu, hồi lâu ông mới buồn rầu đáp:

- Dù có bản lĩnh nghiêng trời cũng không thể cướp được nàng đem về.

Mã phu nhân cười ha hả, hỏi lại:

- Tại sao vậy?

Kiều Phong khẽ đáp:

- Nàng chết mất rồi!

Mã phu nhân đột nhiên nín cười, vì mục cũng cảm thấy bụi ngùi trong dạ, và không khỏi có đôi phần xót thương cho con người trước kia vẫn cao ngạo là Kiều Bang chúa nay phải ôm mối hận ngàn thu. Hai người vẫn yên lặng không nói gì nữa.

Lát sau, Kiều Phong uể oải đứng dậy, nói:

- Thương thế ngươi nặng lắm, không thể cứu chữa được nữa. Ngươi đã mưu sát thân phu, chết là đáng lắm. Bây giờ chỉ còn Tiết Thần Y may ra mới cứu chữa ngươi khỏi được, nhưng ta chẳng hoài công mà đi mời ông đến chữa cho ngươi. Vậy ngươi còn muốn nói gì nữa không?

Mã phu nhân nghe Kiều Phong gạn hỏi câu sau cùng, làm tưởng ông sắp ra tay hạ sát mình, đâm ra sợ hãi năn nỉ:

- Bang chúa tha cho tôi! Xin đừng giết tôi!

Kiều Phong nói:

- Ta không hạ thủ giết ngươi đâu.

Nói xong rảo bước đi luôn.

Mã phu nhân thấy Kiều Phong bước ra khỏi phòng rồi đi thẳng không thèm ngoảnh đầu lại nhìn mình nữa.

Mụ lại tức giận, lớn tiếng mắng:

- Gã Kiều Phong chó má kia! Này này! Ta nói cho mi hay. Năm trước ta cầm giận mi chỉ vì mi không thèm nhìn ta. Ta bảo Mã Đại Nguyên giết mi, nhưng hắn không chịu nghe lời ta, nên ta đành bảo Bạch Thế Kính giết hắn. Bữa nay mi... mi đối với ta chẳng chút động tâm.

Kiều Phong quay lại, lạnh lùng nói:

- Ngươi bảo đã mưu sát thân phu chỉ vì lý do độc nhất là ta không để ý nhìn ngươi một lần nào. Cách man trá đó ai mà tin được.

Mã phu nhân đáp:

- Ta chết đến nơi rồi, còn gạt ngươi làm chi? Ngươi đã tỏ ra khinh mạn ta thì làm cho ngươi phải thân danh tan nát, mất mặt với mọi người, ta đã tìm thấy trong chiếc rương sắt của Mã Đại Nguyên bức di thư của Uông Bang chúa, mới biết rõ tình tiết trước kia của ngươi. Ta liền bảo Đại Nguyên tiết lộ thân thế bí mật của ngươi khiến cho các hảo hán khắp thiên hạ đều biết ngươi là người Khất Đan mọi rợ, để ngươi mất ngôi Bang chúa Cái bang và không còn đất đứng ở chốn Trung Nguyên nữa, chẳng những ngươi hết chỗ đứng mà tính mệnh cũng khó lòng bảo toàn được

Kiều Phong nghe giọng lưỡi Mã phu nhân thâm độc như vậy, ông biết rõ mục không nhúc nhích được thì chẳng còn cách nào hại mình nữa. Thế mà những lời thâm độc của mục cũng đủ làm cho ông phát run.

Ông đằng hắng một tiếng rồi hỏi

- Phải chăng Đại Nguyên hiền đệ không chịu theo lời ngươi nên ngươi giết y?

Mã phu nhân đáp:

- Đúng thế! Chẳng những y không nghe lời ta, lại còn hùng hổ mắng ta là khác. Trước kia ta nói gì y cũng nghe theo, có bao giờ nổi đóa với ta đâu? Ta bị y khinh mạn, ta đang tìm cách làm cho y thiệt thân. Khéo sao, hôm sau Bạch Thế Kính đến chơi, gã liếc mắt nhìn ta một lần rồi hai lần. Hà hà! Thằng cha hiếu sắc như quỷ đói ấy, ta bảo hắn làm gì mà chả phải làm, khi nào còn dám bướng bỉnh?

Kiều Phong thở dài, nói:

- Bạch Thế Kính là một tay hảo hán mặt sắt, tim đồng không ai lay chuyển nổi mà cũng mắc tay bọm già của ngươi. Ngươi cho Đại Nguyên hiền đệ uống thuốc "Thập hương mê hồn" rồi kêu Bạch Thế Kính cầu cô y, giả làm chiêu thức "Toả Hầu Cầm Nã Thủ" để giết y, định đổ cho họ Mộ Dung ở Cô Tô phải không?

Mã phu nhân đáp:

- Phải đó! Ha ha! Chẳng làm vậy thì làm thế nào? Còn những việc về sau ngươi đã biết rồi, ta bắt tất phải nói nữa.

Kiều Phong hỏi:

- Cái quạt của ta có phải đúng Bạch Thế Kính lấy cắp không?

Mã phu nhân đáp:

- Ha ha! Đúng thế!

Kiều Phong lại hỏi:

- Đoàn cô nương cải trang làm Bạch Thế Kính đến trời cũng không hay mà ngươi khám phá ra được, phải chăng vì ngươi kè cận hắn nhiều lần?

Mã phu nhân nói:

- Chà chà! Con ranh ấy đáo để thật! Nó làm ta phải hở ra. Nó còn nói ngày rằm tháng tám gì gì... Ngày đó chính là ngày Mã Đại Nguyên chết mới gớm chứ! Nhưng sau ta khê hỏi nó

vài mẩu chuyện phong tình thì nó trả lời một cách đầu Ngô mình Sở nên cơ mưu nó bị bại lộ. Ta đang muốn giết Đoàn Chính Thuần thì vừa gặp dịp định mượn tay người.

Ngừng một lát, lại cười nói:

- Kiều Phong! Người cải trang vụng lắm! Ta vừa khám phá ra con tiện nhân kia giả mạo ta liền để ý đến người. Há há! Ha ha, làm gì mà ta chẳng nhận ra ngay?

Kiều Phong nghiêng răng nói:

- Thế là người giết Đoàn cô nương. Món nợ máu người gây ra giờ phải trả.

Mã phu nhân nói:

- Đó là tại nó đến gạt ta mà thôi. Giả tử nó không đến kiếm ta, thì ta sẽ đành chờ Bạch Thế Kính lên ngôi chúa tể Cái bang sẽ gây cho người Cái bang thù oán họ Đoàn nước Đại Lý, mà gã Đoàn Chính Thuần chẳng chóng thì chày cũng không thoát khỏi tay ta.

Kiều Phong nói:

- Người thật là hiểm độc vô cùng! Những bậc nam nhi có thâm tình với người, người muốn giết họ đã là quá rồi. Còn những chàng trai không thèm nhìn mặt người, người cũng muốn giết nữa là có làm sao?

Mã phu nhân nói:

- Có người đẹp đứng ngay trước mắt sao lại không nhìn? Trên đời ta chưa thấy ai lại học thói nguy quân tử như người.

Mụ nói đến chỗ đắc ý, hai má ửng hồng ra chiều vui thích. Đến khi lực kiệt dần không chống nổi nữa, nhiều lúc mụ phải nói nhát gừng không liên tiếp được.

Kiều Phong nói:

- Ta hỏi người một câu cuối cùng nữa. Người đã viết thư cho Ưng Bang Chúa là ai? Gã "Thủ lĩnh đại ca" đó tên gì? Người đã đọc bức thư đó có thự danh ở dưới thì người biết rõ, vậy nói cho ta hay.

Mã phu nhân cười lạt, hỏi:

- Ha ha! Kiều Phong! Bây giờ người khẩn cầu ta hay ta cầu khẩn người? Ngày nay Mã Đại Nguyên chết rồi, Từ trường lão, Triệu Tiền Tôn, Thiết diện Phán quan Đơn Chính, Đàm Công,

Đàm Bà ở Hoa Sơn đều chết rồi, cả Trí Quang đại sư ở trên núi Thiên Thai cũng viên tịch nốt.

Trên thế gian này chỉ còn ta và đích thân "thủ lĩnh đại ca" mới biết người đó là ai thôi

Kiều Phong trái tim càng hồi hộp, nói:

- Đúng rồi! Bây giờ quả đến lúc tôi cầu khẩn phu nhân. Xin phu nhân nói cho Kiêu mỗ hay tên họ người đó.

Mã phu nhân nói:

- Ta sắp chết đến nơi rồi, người trả ơn ta bằng cách gì?

Kiều Phong đáp:

- Bất luận phu nhân muốn bảo chi mà sức Kiêu mỗ làm được quyết không từ chối.

Mã phu nhân tủm tủm cười, nói:

- Ta còn mong gì nữa? Kiêu Phong! Ta căm giận người không để mắt nhìn đến ta, nên nổi giận gây ra bao nhiêu tai họa. Giờ người muốn ta cho hay tên họ "thủ lĩnh đại ca" cũng chẳng khó gì. Người chỉ cần ẵm ta vào lòng, nhìn ta hàng nửa ngày là được.

Kiều Phong nhú cặp lông mày, trong lòng rất khó chịu. Song trên đời thực ra chỉ còn một mình mù hiểu rõ vụ bí mật này. Mối huyết cừu sâu tựa biển của mình, có báo được hay không chỉ trông vào miệng mù nói ra mấy tiếng. Đừng nói việc này quá dễ dàng, mà ngay việc khó khăn nguy hiểm đến đâu cũng phải gắng gượng làm theo ý mù.

Bây giờ mù chỉ còn thoi thóp thở, không biết tắt hơi lúc nào. Dem uy thế đê bực bách hay lợi danh để cảm dỗ cũng đều vô dụng.

Kiều Phong lẩm bẩm:

- Nếu mình khăng khăng không nghe theo lời mù thì đến lúc mù tắt hơi thở thì kẻ đại cừu giết cha mẹ mình là ai, từ đây còn người nào biết nữa. Muốn thành việc lớn chẳng nên câu nệ tiểu tiết. Ta đành bồng mù lên, nhìn mù mấy cái phỏng có hại gì?

Nghĩ vậy liền đáp:

- Thôi được! Tôi nghe lời phu nhân.

Nói xong ông khom lưng ẵm mù vào lòng, cặp mắt loang loáng chăm chú nhìn vào mặt Mã phu nhân. Lúc này Mã phu nhân mặt đầy vết máu lại dính đất cát bụi

bậm. Hơn nữa, suốt một ngày đêm chịu đựng biết bao sự đau khổ dày vò, dung nhan tiêu tụy, trông rất khó coi.

Kiều Phong ảm mục đã là miễn cưỡng, lại còn phải nhìn bộ mặt dơ dáy này, bất giác nhíu cặp lông mày tỏ vẻ khó chịu.

Mã phu nhân hỏi:

- Sao? Người ngán ta lắm ư?

Kiều Phong hàm hồ đáp:

- Không phải thế.

Ông đáp câu này trái với ý nghĩ của mình. Lúc bình thời thì dù gặp việc nguy nan đến đâu, ông cũng không chịu bụng nghĩ một đằng miệng nói một nẻo. Song lúc này ông ở vào tình trạng vạn bất đắc dĩ đành phải nói dối.

Mã phu nhân nói:

- Nếu người không chán ghét thì cúi gằm xuống mặt ta.

Kiều Phong nghiêm nét mặt nói:

- Ấy chết! Không thể thế được! Phu nhân là vợ Đại Nguyên hiền đệ. Kiều Phong này là người quân tử biết giữ lễ giáo, đâu dám chót nhả với người quả phụ của anh em.

Mã phu nhân hỏi:

- Ha ha! Người đã biết thủ lễ, sao còn ảm ta vào lòng?

Giữa lúc ấy, bỗng nghe phía ngoài cửa sổ có tiếng cười khúc khích rồi có thanh âm nói vọng vào:

- Gã Kiều Phong kia! Người không biết xấu mặt! Người đã giết chết tử nương ta, lại còn đi ôm ấp ngoại thất của gia gia ta để ăn trộm ái tình, thế mà không biết thẹn?

Người nói câu đó chính là A Tử.

Kiều Phong tự vấn lương tâm không có điều chi hổ thẹn, nên đối với câu nói của đứa trẻ nít chưa hiểu việc đời, ông chẳng buồn để vào lòng, chỉ nhìn Mã phu nhân, giục:

- Phu nhân nói mau đi! Gã "thủ lãnh đại ca" là ai

Mã phu nhân hỏi bằng một giọng ôn thót:

- Ta bảo người cúi gằm xuống nhìn vào mặt ta, sao người lại lảng sang chuyện khác?

Giọng nói của mù vẫn đầy vẻ căm dỗi.

Lúc đó A Tử đã bước vào phòng, cười hỏi:

- Mi còn chưa chết kia ư? Cái mặt người bây giờ có khác chi quỷ dạ xoa, còn gã trai nào dám nhìn tới nữa?

Mã phu nhân hỏi:

- Mi nói cái gì? ... Mi... mi bảo ta xấu như quỷ dạ xoa ư? Gương đâu? Lấy cho ta soi lại!

Mụ hỏi mấy câu này với một giọng bàng hoàng.

Kiều Phong lại giục:

- Nói đi! Nói mau đi, tôi sẽ lấy gương cho!

A Tử thuận tay cầm chiếc gương trên bàn gơ vào trước mặt Mã phu nhân, cười nói:

- Gương đây, người coi lại xem có đẹp hay không?

Mã phu nhân ngẩng lên nhìn vào trong gương, thấy mặt mình đầy máu me đất cát, đầy vẻ hoảng hốt, dữ tợn, độc ác, oán hờn. Tất cả bao nhiêu xấu xa, khả ố tập trung cả vào đầu mày khoé mắt. Còn đâu là sắc nước hương trời khiến người nhìn phải say mê, thương hương tiếc ngọc như trước nữa.

Mụ giương đôi mắt thao láo ra nhìn rồi không nhắm lại được nữa.

Kiều Phong nói:

- A Tử! Cất gương đi đừng để phu nhân phải căm hận.

A Tử nói:

- Tôi muốn cho mù nhìn coi bộ mặt mù đã thành quỷ dạ xoa chưa?

Kiều Phong nói:

- Nếu cô làm cho phu nhân tức uất lên mà chết thì hỏng việc.

Kiều Phong phát giác ra rằng Mã phu nhân không cử động mảy may nào nữa, lại không nghe thấy hơi thở. Ông vội để tay lên mũi thấy mù đã tắt thở rồi.

Kiều Phong cả kinh la lên:

- A Tử! Hỏng rồi! Mã phu nhân tắt thở mất rồi!

Tiếng ông la hoảng chẳng khác gì vạ lớn đến cho mình.

A Tử bĩu môi, nói:

- Trong lòng người thực tình thương mẹ phải không? Cái loại đàn bà này chết đi làm gì mà người phải hoảng hồn đến thế?

Kiều Phong dẫm chân nói:

- Trời ơi! Tuồng con nít còn có biết gì? Ta đang cần hỏi một việc, mà việc này trên đời chỉ còn có một mình mẹ biết mà thôi. Nếu cô không đến quá nhiều thì mẹ đã nói ra rồi.

A Tử cũng la lên:

- Úi chà! Thế ra ta làm hỏng việc lớn của người phải không?

Kiều Phong thở dài, nghĩ bụng: "Người đã chết rồi không sống lại được nữa. A Tử là một đứa cứng đầu cứng cổ quen rồi, đến cha mẹ cô còn chẳng quản được, huống chi người ngoài. Dù sao mình cũng nghĩ tới A Châu, không tiện gây gổ với cô".

Kiều Phong đặt Mã phu nhân xuống giường, nói:

- Chúng ta đi thôi!

Ông đưa mắt nhìn khắp nơi một lượt, nhưng trong nhà chẳng còn gì cả, mẹ lão tẩu cũng bỏ đi đâu rồi. Ông liền lấy đá quét lửa lên chêm vào đồng củi trong phòng. Chỉ trong khoảnh khắc lửa bốc ngất trời. Hai người ra đứng bên ngoài phòng thấy đàn chuột sợ lửa bồng chui qua cửa sổ chạy ra ngoài. Trong vòng hai giờ sau, chắc người và nhà cháy thành than.

Kiều Phong hỏi:

- Cô không về chỗ gia gia má má cô sao?

A Tử đáp:

- Không! Ta không về với gia gia cùng má má nữa, vì bọn thủ hạ của gia gia hề thấy ta là họ vĩnh râu, trừng mắt lên nhìn ta, coi bộ rất khả ố. Ta bảo gia gia giết hết bọn chúng đi, nhưng người nhất định không nghe.

Kiều Phong nghĩ bụng:

- Cô đã làm chết mất Lãng Thiên Lý là người bạn thâm giao của Đoàn Chính Thuần, hẳn làm cho ông ta bực mình lắm rồi. Có lý đâu còn nghe cô giết chết cả bọn thuộc hạ đầy lòng trung nghĩa? Cô này không biết điều lại còn giận gia gia, thật là một đứa mất nết.

Ông nghĩ vậy liền nói:

- Thôi! Ta đi đây!

Nói xong, trở gót trông hướng Bắc mà đi.

